

Капитанъ Стеселя. Но подиръ малко, азъ видѣхъ казания опълченецъ свободенъ. Като мисляхъ, че фелд-фебеля не е доложилъ на ротния си командиръ, отидохъ самъ да му кажа.

— Защо ще го арестувамъ? той е черногорецъ, ми каза Стесель, впрочемъ, азъ ще го назнача диваленъ, притури той.

Когато опълченцитѣ се сбираха, слѣдъ обѣдъ, на учение, на близо до офицерскитѣ палатки дойде една кола, която моментално бѣше окръжена отъ опълченцитѣ. Оказа се, че въ колата имаше тютюнъ. Тѣй като приближаваше врѣме за учение, а всѣки отъ опълченцитѣ искаше да си купи добръ и ефтинъ тютюнъ, затуй всичкитѣ се увираха къмъ колата и вдигаха страшенъ шумъ. Въ това врѣме азъ чухъ гласътъ на Шт.-Кап. Усова.

— Ей вий! Атакувайте! Ура! Испърво опълченцитѣ изненадани отъ командата, не се рѣшаваха да я изпълнятъ, но когато командата се повтори тѣ се спуснаха върху колата.

Но продавача, види се, бѣше прѣдвидѣлъ това, той бѣше оставилъ едно отверстие отъ което вадеше тютюня и за туй, щомъ опълченцитѣ се хвърлиха върху колата, той легна съ гърдитѣ на стоката си и по тоя начинъ я браняше.

— Да прѣобърнемъ колата! извика нѣкой отъ опълченцитѣ и тѣзи послѣдитѣ се спустнаха. Но азъ бѣхъ вече успѣлъ да се приближа при колата и разпжихъ нападателитѣ, като арестувахъ двама отъ тѣхъ.

— Ваше благородие, ний не сме виновати, намъ ни заповѣдаха, започнаха да се оправдаватъ арестуванитѣ.

Азъ се обърнахъ къмъ Шт.-Капит. Усова и му казахъ:

— Господинъ капитанъ, лоша шега направихте съ вашето „ура“!

— Напротивъ, вий не наврѣме се намѣсихте, ми отговори той. Кой дяволъ го е довелъ тукъ, — между палаткитѣ! Тукъ не е пазаръ, а още се уврѣлъ до